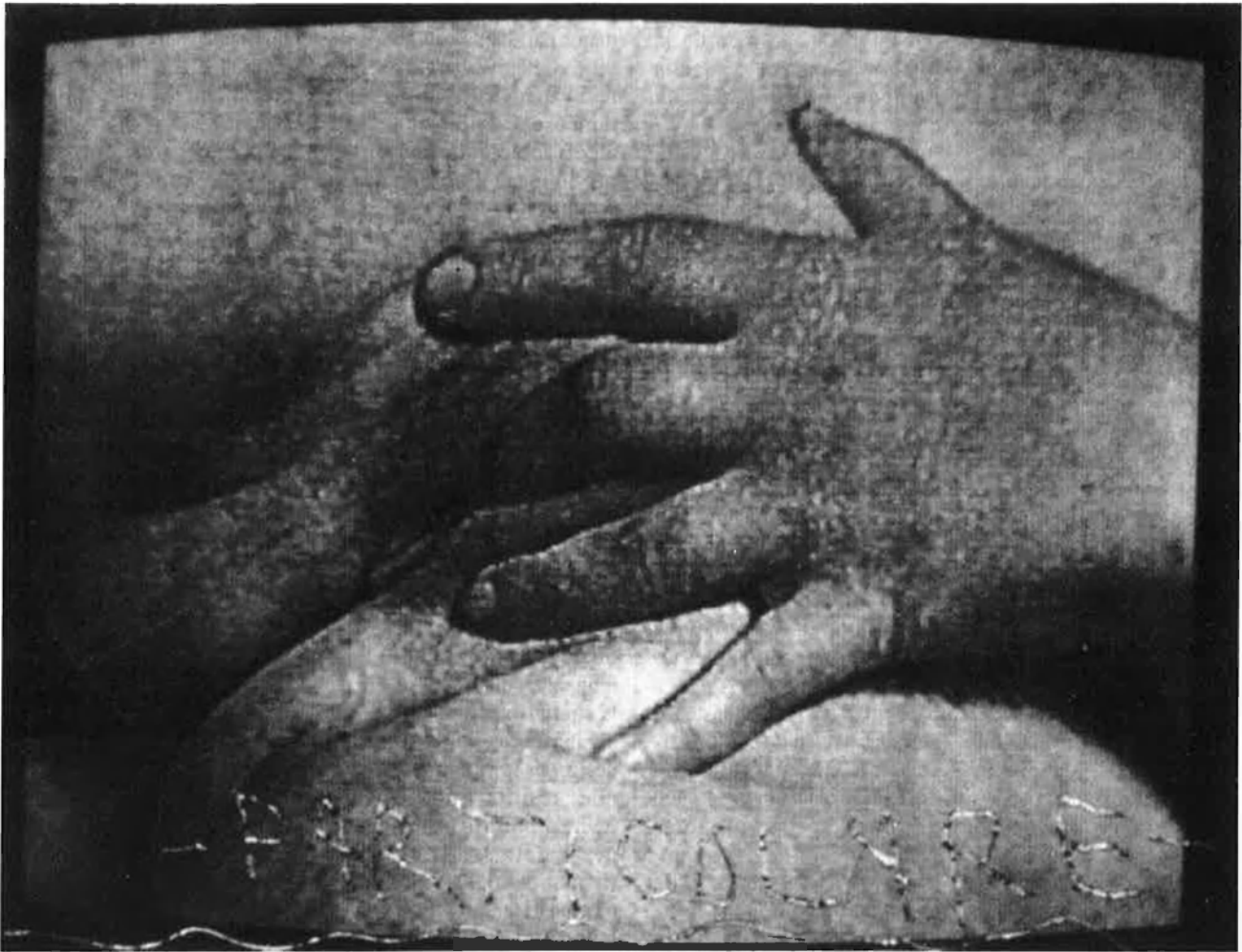

Sense coartada

La bellesa i l'obsenitat és l'argument de la mostra que, des del passat dia 15, es pot veure a la Sala d'Exposicions de la Universitat de València i en la qual un grapat d'artistes, amb tècniques molt variades, aporten la seua particular visió de l'obsenitat.

Particolare, 1984. América Sanchez

Aquesta exposició (...) vol ser registre —forçosament parcial— de la 'història efectual'. Justament, l'únic que pretén no és sinó fer un cadastre de com conceben diversos artistes la representació obscena. Per tant, és una enunciació i, atesos els temps, una enunciació llibertina que, pel que ha estat dit, no pretén de circumscriure la pretesa essència del que és obscè, igual que es va renunciar, fa temps, a discer-

nir l'essencial del que és bell", han escrit els comisaris de l'exposició Salvador Albiñana i Nicolás Sánchez Durá.

Un total de 27 obres, realitzades amb tècniques tan diferents com l'acrílic sobre llenç, la fotografia, el collage sobre cartó, o el grafit sobre paper, escodrin-yen pels amagatalls de l'obscè, pel suggeriment maliciós del sexe. Una exposició presidida per l'ambigüitat i per l'heterogenei-

tat que provoca el fet de reunir artistes tan diferents com arriben a ser Ceesepe, Luis Gordillo, Carmen Calvo, Carlos Pazos, Miquel Navarro, América Sánchez, Antonio Saura o Mireia Sentís.

Això no obstant, es pot preguntar si una exposició d'obres d'art que versen sobre el que és obscè pot ser, per ella mateixa, obscena. La pregunta no és anodina, perquè podria semblar que el cada vegada més sacralit-

zat terme art reintrodueix per la porta del darrere la coartada a què dèiem renunciar. Algú ha apuntat, a propòsit d'aquesta mostra, que la representació obscena higienitza i adorm el desig, anestesia la passió. En definitiva: hi ha el risc que la refulgent resplendor de la cultura il·lumine, i així abraça, els disigs obscurs. En tot cas, la resposta no és fàcil.

Glòria Fleischmann